

OPENBARING 5 : 7

Tekst: *En Het kwam, en heeft het boek genomen uit de rechter[hand] Desgenen, Die op den troon zat.*

THEMA: HET VERZEGELDE BOEK

1. EEN ALLES-DOORDRINGENDE VRAAG

2. EEN BEKLEMMEND STILZWIJGEN

3. EEN ALLES-OVERTREFFEND ANTWOORD

Wij hebben bij de overdenking van het vierde hoofdstuk opgemerkt dat de hoofdstukken vier en vijf bij elkaar horen.

In hoofdstuk vier is ons getekend de heerlijkheid die te aanschouwen was van schepping en schepselen rondom de troon, de heerlijkheid boven alles van Hem Die op de troon was gezeten.

En in zinnebeelden of symbolen werd ons ook de aanwezigheid voorgesteld van de Heilige Geest en de Heere Jezus, door de lampen en door de glazen zee.

In het vijfde hoofdstuk gaat de Heere Jezus aan Johannes laten zien de grond en het middelpunt, ja de rechtsgrond waarop de heerlijkheid rust van Zijn kerk en Zijn verkoren schepping en waarin de vastigheid bestaat in de uitvoering van het Goddelijk raadsbesluit.

Daarom had Johannes nog niet genoeg gezien om hem te brengen bij het middelpunt van de geschiedenis en van Gods raad, namelijk de Heere Jezus Christus.

Wel is er gezongen 'Gij Heere, Gij zijt waardig te ontvangen de heerlijkheid, en de eer, en de kracht; want Gij hebt alle dingen geschapen, en door Uw wil zijn zij, en zijn zij geschapen'. Maar het nieuwe lied werd nog niet vernomen door Johannes. Want het nieuwe lied is het lied van het Lam. En door het Lam de aanbidding van

OPENBARING 5 : 7

de drieënige God, ook de Vader die op Zijn troon gezeten is.

Als wij dan kort het verband met elkaar overdenken en eigenlijk een weinig zouden mogen aanvoelen hoe deze openbaring nu eigenlijk in dit boek ligt opgetekend. Waarin is haar grote waarde en gewicht gelegen?

Dan moeten wij dit een ogenblik bedenken:

Johannes, hij kwam van de aarde. En die aarde - dat zou hij gaan zien, later - zal getroffen worden door ramp op ramp en tegenheden op tegenheden. Maar de Heere heeft hem vooraf een blik gegund in Zijn heerlijkheid, dat er een troon is, ver boven alle aardse machten en krachten, die regeert. Maar wie zal nu weten, wie zal nu zeggen, tot welk einde en met wel doeleinde dat grote raadsbesluit Gods over de aarde en haar inwoners ontwikkeld zal worden? Wie zal nu weten van ons aardbewoners dat tenslotte de Heere God de overwinning ZAL behalen over alle machten en krachten? En dat Hij ook de kracht en het recht heeft om die geschiedenis, dat Goddelijk besluit wat Hij heeft, daadwerkelijk in de geschiedenis uit te voeren? Wie zal dat weten?

Want al kan de hoge verheven majesteit op Zijn troon met één wenk van Zijn alvermogen de ganse schepping teniet maken en alle machten en krachten in de afgrond besluiten. Dat zou Hij kunnen. Maar, zal dat ook zo zijn? Of, zou het zo zijn dat al vallen er nu duizenden bladeren van die boom der schepping af, dat God nochtans Zijn doel bereikt en aan het einde van de voltoering Zijner werken zal zeggen: En ziet, het is alles goed? Dat is een verschil. Dat Hij als de Almachtige op Zijn troon gezeten alle dingen in Zijn Goddelijke handen heeft maakt hoofdstuk vier duidelijk. Dat als Hij Zijn bliksemstralen werkelijk uit zou laten, wie is dan voor Zijn gramschap bestand? Hij zou ook naar recht zulks kunnen doen, om der inwoners der aarde wil.

Maar, is er nog iets anders?

Is er nog iets waarvan de apostel later getuigen zal - en alreeds iets getuigd heeft - dat de bediening der zaligheid in meerdere heerlijkheid is dan de bediening des doods en der verdoemenis? En dat de verlossing van Zijn uitverkoren schepselen tot meerdere heerlijkheid Gods zal zijn dan de verwerping van al wat daarbuiten is? Nu, die vragen worden beantwoord in hoofdstuk vijf.

Want hoofdstuk vijf begint met ons te vertellen dat Johannes zag in de rechterhand - de grondtekst zegt eigenlijk: En ik zag OP de rechterhand - Desgene Die op de troon zat een boek.

OP de rechterhand.

Dat is hier een veelzeggend klein onderscheid, al is het maar in een woord gelegen. Als wij zeggen dat iemand IN zijn rechterhand een boek houdt, IN zijn hand, dan wil dat eigenlijk hier zoveel zeggen: Hij is van plan om dat boek vast te houden. Het is in zijn bezit, hij houdt het vast, het is voor zijn rekening.

Maar als er eigenlijk staat: En ik zag OP de rechterhand, Desgene die op de troon zat - dat is de eeuwige Vader van de Heere Jezus Christus - een boek.

Dan wil dat zeggen dat Hij van plan is - en ik spreek nu een ogenblik menselijk - dat Hij zoekt naar een weg, naar een andere weg.

Een zwak menselijk beeld is misschien uit het particuliere leven van een mens, dat,

OPENBARING 5 : 7

er moet wat gedaan worden, daar zit - ja, dat klinkt oneerbiedig, maar zo bedoel ik het niet, het is een vergelijking - een stel kinderen te spelen en daar komt moeder binnen met een schaal met bonen en ze heeft hem nu eens niet zó vast, van plan om te gaan zitten en om er aan te beginnen, maar ze heeft hem óp haar hand en ze zegt: Kinderen, wie? Wie wil wat doen voor zijn moeder? Ze heeft de schaal op haar hand, uitnodigend om daarmee te vragen: Wie neemt het ter hand?

Dat is eigenlijk het kenmerkende verschil hier tussen IN en OP. En daarom is het toch eigenlijk niet hetzelfde. IN geeft ook wel een goede zin, maar er staat dus eigenlijk OP.

Hij ziet daar op die hand van de op de troon Gezetene, die allerhoogste Majesteit, een boek liggen en die hand is als het ware uitgestrekt om iets te vragen, iets mee te delen.

En dat boek, dat ziet Johannes, dat is beschreven, van binnen en van buiten.

Hoe hij dat kon zien weten wij niet. Dat heeft de Heilige Geest hem laten zien, dat dat boek ook van binnen beschreven was en dat het zulk een vol boek was dat ook de buitenzijde van dat boek beschreven is.

Er staat niet in wat voor taal of wat voor letters. Daar loopt het niet over. Het gaat om het beeld wat Johannes mag zien.

En als hij dan die boekrol ziet - die we het beste voor kunnen stellen als eigenlijk allemaal delen van een rol, bijvoorbeeld zeven perkamenten bladzijden, die allemaal verzegeld zijn - dan ziet hij dat dit boek ook verzegeld is met zeven zegelen.

Dat wil zeggen: Dat boek is zo als het ware toegesloten - en dan is dat getal zeven een volmaaktheidsgetal - dat, met eerbied gesproken, dat volle raadsbesluit van God, hoe het gegaan is, hoe het gaan zal, voornamelijk - want Johannes krijgt hier een blik over de gang van de nieuwe bedeling - met een volmaakt aantal zegelen besloten is.

Waarom?

Omdat wij gevallen zijn. En omdat, met eerbied gesproken - en nu maak ik misschien een beetje een hoge vlucht - de Vader heeft wel een plan met alle schepselen en met al Zijn scheppingswerken; Hij heeft inzonderheid een plan met al Zijn uitverkorenen; de Vader heeft een eeuwige liefde en trouw, Hij heeft een in Zichzelf bewogen hart; Hij heeft Jakob van eeuwigheid bemind, ze waren in Zijn hart. Maar, waar is de weg waarlangs de Vader dit Goddelijk besluit kan verheerlijken? Want de Vader kan alleen nog maar optreden tegen de mensenkinderen, namelijk met Zijn eeuwige toorn en met Zijn brandend vuur der heiligheid om ze te verdelgen. Want de Vader, Hij is de eeuwige besluitende, maar Hij is tegelijk de gans Rechtvaardige. Ja, wie zal Hem kunnen zien en leven? Aan wie zal Hij Zijn eeuwig besluit bekend maken? Of zal deze wereld en de nieuwe bedeling te gronde gaan onder de macht van de overste der wereld en de boze gevallen mens? Of zal datgene wat opgenomen is in heerlijkheid, van de oude bedeling, weggestoten worden wanneer het ogenblik daar is dat de verdraagzaamheid des Vaders ten einde is?

Kijk, dat zijn eigenlijk de betekenissen: Een boek dat verzegeld is, wat duidt op haar grote, onbeschrijfelijke waarde, het geheimenisse van Gods ganse raadsbesluit. Maar tegelijkertijd ook een aanduiding: God móét het wel verzegelen, want er is geen mens die er iets van kan verstaan; wij zijn gevallen mensenkinderen. En om

OPENBARING 5 : 7

dat te beklemtonen, om daar Johannes van te doordringen, van onze totale dood en dat wij stof zijn van jongsaf geweest. En dat de Heere nu Zelf een weg heeft uitgedacht.

Daarom moet er een allesdoordringende vraag gesteld worden. Daarom moet ook een sterke engel het uitroepen, met een grote stem: Wie is waardig het boek te openen, en zijn zegelen open te breken?

Boek openen en zegelen open te breken dat geeft samen twee dingen weer.

Dat geeft in de eerste plaats weer: Om het boek te openen en te lezen.

Maar het geeft ook weer: Die ook de kracht en de waardigheid en de eer en het recht bezit om wat in dat boek geschreven staat uit te willen en te kunnen voeren.

Dan is er een ontzaggelijke stem die hemel en aarde en het ganse heelal doorklinkt: Wie is nu waardig om dat te doen? Wie is waardig om op die hand des Vaders, waar dat volle besluit ligt, toe te treden en het in handen te nemen en te zeggen: Ik zal het doen, ik zal het waarachtig maken. Wie is daar waardig toe?

Dat is een vraag!

Een vraag die aan alle mensen gesteld werd, voor het gehoor van Johannes. Aan alle engelen, aan alle wezens die er zijn, die gestorven zijn en die in leven zijn, aan wat u ook maar op zou kunnen noemen. Deze vraag klinkt door tot in het kleinste van Gods scheppingswerk en de allergrootste wonderen Zijner hand: Wie is waardig het boek te openen en zijn zegelen open te breken?

Ja, wij zouden kunnen denken: Gelukkig, daar staan waardige mensen, engelen, cherubijnen om de troon van God; daar staan ook waardige priester-koningen bekleed met witte klederen en met kronen op het hoofd, op vierentwintig tronen gezeten, vertegenwoordigende Gods ganse kerk der uitverkorenen; daaromheen zijn legio van hemelse heerscharen; er zijn er toch die het boek kunnen openen?

Wat een vraag!

De vraag is ook persoonlijk.

Wie is waardig, zondaar of zondares, mensenkind, wie is nu waardig om het Goddelijk besluit aan te pakken uit de handen van de Vader en het te lezen? En niet alleen om het te lezen, maar die het ook weet te **VOLBRENGEN**?!

Want het is als het ware een testament dat wacht op de uitvoering daarvan.

Het is een wilsbeschikking die uitgevoerd zal moeten worden wil het wel zijn, wil het zeker zijn dat Johannes, ziende die ouderlingen en die dieren en die hemelse heerscharen, dat ze er tot in alle eeuwigheid zullen kunnen en mogen blijven zitten voor God en dat op grond van het allerheiligst recht.

En dat niet alleen.

Maar dat tot de laatste dag God de einden der geschiedenis in Zijn handen houdt en Zijn kerk zal vergaderen, beschutten en beschermen.

Wat een alles-doordringende vraag: Wie is waardig?!

Ja, dat er op de aarde geen stem weerklinkt dat is begrijpelijk, zou je haast zeggen.

Er staat: En niemand in de hemel, noch op de aarde, noch onder de aarde, die al reeds in het stof waren neergebogen, kon het boek openen, noch er in zien. Niemand! Geen ouderling, geen cherubijn, geen dier, geen engel. Niemand kon het

OPENBARING 5 : 7

boek van Gods eeuwig welbehagen, Zijn Goddelijke raad, openen. En ook kon niemand dat boek lezen.

Hier wordt hemel en aarde door God op haar plaats gezet en ieder in het bijzonder. Dat, al wat wij meer zijn dan onmachtigen, verlorenen, ellendig, dat zijn wij teveel. Want niemand uit de hemel, laat staan van de aarde, noch van hun koningen en overheden, noch van de apostelen die nog leven, niemand, geen David en geen Salomo, geen Job en geen Obadja, niemand. Niemand staat er op om te zeggen: Geef mij dat boek. En er hangt toch zoveel vanaf. Want daar hangt de afloop vanaf en hoe het verder gaan zal. Nee, het is geen vraag of God overwinnaar is. Dat heeft hoofdstuk vier beantwoord. Maar Johannes wordt hier een ogenblik voor de vraag gesteld: De Genadige, de eeuwig lievende Vader, hoe gaat het met Zijn schepselen? Gaan ze allemaal ten verderve, zullen ze allen versmelten als was voor het vuur? Of zal straks de hemel nog voller zijn en zal de aarde nog schoner zijn als ooit tevoren? Daar is een boek. Ja, er is een boek van Zijn eeuwige raad, met een volkomen besluit dat alles omvat. Maar, waar is de rechtsgrond? Waar is de persoon of het wezen dat niet onder het gewicht van dat boek verzinkt? Waar is de ziel die de inhoud van dat eeuwig besluit Gods kan dragen? Waar is het schepsel dat zulks zou vermogen?

Een beklemmend stilzwijgen.

Het staat er in woorden geschreven, groot van betekenis, waar we maar weinig van kunnen zeggen: En niemand, niemand, nergens, niet in de hemel, niet op de aarde, niet in de aarde, niet onder de aarde, niet in de zee, niet in de blauwe lucht, nergens. Niemand werd gevonden die naar voren trad om te zeggen: Geef mij het in handen en ik zal het maken.

Dat dat een zeer ernstige zaak was en een beklemmend stilzwijgen veroorzaakte, is te verstaan.

Alleen het gesnik, het huilen van Johannes wordt gehoord in die onmetelijk grote hemel. Daar staat een vertegenwoordiger van de kerk van de aarde te wenen. En het grondwoord wil zeggen dat hij niet even 'zo' doet, maar dat hij langdurig weende, doorweende. Dat het hem zo nederdrukte en overweldigde dat daar waar hij nu de Verhevene op de troon ziet zitten en gevoelt het alles-overtreffende gewicht van dat boek, dat beslissend zal zijn voor de hemel en op de aarde, voor u en voor mij, voor de triumferende en voor strijdende kerk, dat niemand waardig werd gevonden, dat niemand zo was dat hij door God goedgekeurd kon worden, dat zijn voeten dit konden dragen, dit boek om het tot het einde toe, van de eerste tot de laatste letter te lezen en om alle bladzijden van dat boek om te kunnen slaan.

Hij weende zeer.

Nu kan je zeggen: Ja maar, Johannes wist toch allang en die wist toch dit?

Ja maar, denk erom, het is een visioen. En dat niet alleen, maar vergeet ook niet als wij in zulk een heerlijkheid zouden geblijkt hebben als Johannes, dan kan je niet meer redeneren, dan kan je niet meer praten. Dan staat hij daar als vastgenageld aan de grond en hij ziet het boek liggen. En als het ware de grote verlegenheid van de engelen, want niemand uit hen is waardig om dat boek te nemen, noch om het te lezen, noch om er in te kijken.

Hij weende door.

OPENBARING 5 : 7

Hoelang dat geduurd heeft weten wij niet. Niet zo lang, maar het grondwoord heeft wel de betekenis dat het maar niet een snik was. In die eeuwig grote hemel klinkt de klacht, het huilen van een Johannes, die een ogenblik uit de aarde was opgetrokken om een blik te slaan in het eeuwig hemelse heerlijke van God.

Dat is ook wat!

Ik denk dat Johannes de enige geweest is die daar ooit, al was het in een visioen, in de hemel weende. Omdat hij eigenlijk niet verheerlijkt was, maar als mens van de aarde opgetrokken werd, maar hij bleef zijn aardse waarnemingen behouden, ook in de hemel. Dat is een onbegrijpelijk iets geweest. Dat daar één van de strijdende kerk in droefenis stond te wenen met op de achtergrond de zwijgende heerscharen, de zwijgende Vader met in aller oren nog de klanken van de sterke engel: Wie is waardig het boek te nemen.

Ja, op deze aarde zijn er allerlei mensen. Hervormers. Wereldverbeteraars. Mensen die spreken over plannen, hoe het moet; niet over tien jaar, maar over wel twintig jaren verdeeld; hoe de wereld moet worden; volkerenbonden zijn bezig en schrijven duizenden boeken vol met hun handelingen, met hun overleggingen, met hun besluiten; en in zesduizend jaar is er nog niemand geweest die het waar heeft kunnen maken, maar we zijn steeds dieper en verder gezonken; alle mooie beloftes om deze geschiedenis een keer te geven, alle mooie woorden om tenslotte de zwaarden eens om te smeden in sikkelen en zeisen, zijn allemaal mooie woorden gebleven, en nog is het nacht gebleven. Want geen enkel systeem van een wijsgeer, noch enige techniek van de man van de wetenschap en techniek, noch van de medische wetenschap, noch enige andere wetenschap is bij machte om de geschiedenis der wereld een keer te doen nemen naar God toe en naar God terug. Dat is onmogelijk!

Maar er is ook nog nooit iemand geweest die u of mij terug kon brengen bij God. Terug kon brengen bij het doel waartoe we geschapen waren: God, onze Schepper, van harte lief te hebben en in gemeenschap met Hem te kunnen wandelen. Ja, er is ook nog nooit uit Adam iemand opgestaan die kon zeggen: Ik zal U op de blijde harp geheimen openbaren. Want de mens die in duisternis wandelt weet niet waar hij heengaat, want de duisternis verbergt het pad en de weg.

Daarom, droevig, beklemmend.

En ik weende zeer.

Waar zou Johannes aan gedacht hebben?

Ik denk dat hij hier op dit ogenblik - het is er wel bij inbegrepen, maar ik denk niet in de eerste plaats - niet weende omdat hij dacht: Wat moet er van de uitverkorenen terecht komen? Het hoort er wel bij, dat wel. Maar ik denk dat hij weende omdat hij daar als het ware ziet hoe er een stilte-punt aanbreekt voor Die hoge Verhevene op de troon en omdat hij gaarne begeert dat God in Zijn boek en in Zijn besluit verheerlijkt zal worden. Dat Gods werken haar volmaking zullen ontvangen. Dat het geroep en het hallelujah, amen van al die mensen en wezens, die hij zag, zou mogen voortgang vinden tot in de eindeloze eeuwigheid, omdat Hij het zo waardig is, Die daar zit op de troon en de lampen die daar branden.

Ik weende zeer, omdat niemand waardig gevonden was.

Daar zie je nu ook onze radicale dood.

OPENBARING 5 : 7

Nu is er geen aanknopingspunt meer. Niet bij een engel, niet bij de wereld, niet meer bij de kerk of bij de godsdienst. Daar is geen punt meer waarop de Vader zou kunnen zeggen: Hier, hier is Mijn besluit, Mijn liefde, Mijn genade. Dat kan niet meer. Als er één zaak is, die ook hierin duidelijk is, dat je zegt, wat is de vermetelheid van de mens en van de prediking toch groot. Want als Johannes nu ziet in een beklemmend stilzwijgen, dat hij begint te wenen, dat niemand waardig is, gaat de mens zo ver en de prediking vaak zo ver dat men net doet alsof mensenkinderen Gods raad kunnen uitmaken en vervullen en aannemen.

Dat is erg.

Ja, soms dan denk je: Het is misschien onkunde. Maar wat moest zo'n woord toch ingriffen, ook in de prediking van het Woord, dat het, met eerbied gesproken, alrede een afgesneden zaak is met Adams geslacht. God kan niets meer aan hen kwijt! Niets meer! En God WIL, met eerbied gesproken, in die zin, ook niets meer kwijt. Dat kan niet. En dan zegt een mens: Daar mag je niet over praten; daar moet je het niet over hebben; want Gods geopenbaarde wil is dat wij moeten aannemen, wij moeten dit en wij moeten dat. DIT is Gods geopenbaarde wil: Een stem, die hemel en aarde doordrong: Wie is waardig een stap dichterbij te komen en het boek - welk boek dan ook - uit des Vaders hand te ontvangen?

En er was niemand.

En wij doen net alsof we er wel zijn. Je bent er nog, zeggen we. Doe het heden nog. Keer heden nog weer. En met teksten proberen we dat te bewijzen, die er helemaal niets mee te maken hebben zelfs. En we geven net een voorstelling alsof we toch nog wel een stap in de richting kunnen doen naar Gods eeuwig besluit.

Het is onmogelijk.

Maar ik zei: Hoe groot is dan de vermetelheid. Wat geeft het ook een blijk dat we nog nooit indrukken hebben gehad, ook in ons persoonlijk leven, die hoogste Majesteit, maar ook niet, wie wij eigenlijk zijn. Want dan krijg je dat onherroepelijk, dat zijn de uitwassen die je dan krijgt. Daar krijg je God en de partij van ons. En er is géén partij in de hemel of op de aarde die tot God kon naderen.

Dan zeg je wel eens: Ja maar, het Evangelie Is het Evangelie iets anders dan Gods eeuwig besluit? Dat is ook Gods besluit. De genade staat toch ook in dat boek, en Zijn toorn? Alles staat toch in dat boek? Alle gangen en paden der verheerlijking Gods? En een mens doet net en die treedt naar voren en die zegt: IK. En een ander stijft hem in die goddeloze overlegging en zegt: Je moet de eerste stap dóén; je moet je hart ervoor openstellen. Zo praat de mens. Wat een goddeloosheid. Ik bedoel, je hoeft het niet zo erg te vinden dat een mens tegen een ander mens wat zegt, maar dat dit nu geschiedt ten aanschouwen van die Vader Die daar op troon zat en Die een sterke engel donderend liet schreeuwen op deze aarde: Wie is waardig dat boek te nemen? Ten aanschouwen van die God staat de vermete mens zijn naaste te bedriegen alsof hij wél een stap kan doen en alsof hij wél dit en alsof hij wél dat zou kunnen doen. En hij is het verplicht en hij is dat en zus en zo!

Nee, dit is ook een zaak, geliefden, die daarin onze ogen weer richt op God alleen. En wij vallen erbuiten, geheel en al.

Geheel en al.

OPENBARING 5 : 7

Op het snikken van Johannes na is alles stil. Beklemmend stil.
Daar ligt het boek van God eeuwige liefde, eeuwige trouw, eeuwige bemoeienis, ja Zijn ganse raadsbesluit over alle dingen.

Maar dan

Dan treedt de kerk tevoorschijn.

Waarom de kerk?

Wel, geliefden, de kerk is de boodschapster, dáárvan. De kerk is niet de boodschapster van Jan of Kees of Piet heeft overmocht en is waardig. Nee, maar de kerk is een boodschapster van het eeuwig Evangelie. Daarom wordt Johannes door de triumferende kerk aangesproken. Een ouderling komt hem tegemoet. Hier ook een zinnebeeld daarvan dat God Zijn Woord, Zijn wil bekend gaat maken door ellendige mensenkinderen, die in zichzelf minder zijn dan niet en ijdelheid.

Hier is het een prediking: Ween niet, zegt die ouderling, Johannes; droog je tranen maar op. Ween niet! Wat een alles-overtreffend antwoord. Ween niet; zie, merk op, kijk nog eens goed, Johannes, want je hebt nog niet alles gezien voor de troon; heerlijkheid en eer heb je wel gezien; je hebt majesteit en lof aanschouwd; maar er is één ding dat is nog een ogenblik voor je ogen verborgen geweest; zie, de Leeuw, Die uit de stam van Juda is. Waar Jakob, stervende, van sprak: Juda, gij zijt het, u zullen uw broeders eren. De leeuw in zijn grote kracht en majesteit, die sterker is dan de andere dieren, hier heenwijzend naar de eeuwige kracht des Middelaars.

De Wortel Davids.

Wat wil dat zeggen?

Die uit David is? Nee! Waar David zijn oorsprong úit had. Niet andersom!

Christus heeft Zijn oorsprong niet uit David, maar David heeft zijn oorsprong uit Christus alleen!

Dat kan je zeggen voor wat het vlees aangaat.

Nee, David had zijn oorsprong, dat was de wortel Davids, waar David de levenssappen uit ontving, waarvan hij zong: O, Heere, mijn ziel en lichaam hijgen en dorsten naar U in een land, dat dor en mat van droogte brandt. Toen is God in Christus zijn Wortel geweest. Daarin heeft hij de liefelijkheden Gods aanschouwd, in Zijn tempel.

De Wortel Davids.

Dat wil zeggen: Daar had David zijn begin in, zijn levenssappen, zijn krachten. Daarin heeft hij gezongen: Gij hebt mij meer vreugde in het hart gegeven dan ten tijde dat hun het koren en de most vermenigvuldigd werd. Uit die Wortel is hij opgekomen toen hij zong: Alhoewel mijn huis alzo niet is bij God, nochtans heeft Hij mij een eeuwig verbond gemaakt, hetwelk in alles wel verordineerd is, hoewel Hij het nog niet doet uitspruiten.

Kijk eens aan, de strijdende kerk, hier door Johannes vertegenwoordigd, wordt bepaald eerst bij het Woord, bij het Woord der profeten, bij het woord van de stervende Jakob, bij de woorden van de zanger David, die eenmaal sprak van die Rechtaardige die God verwekken zou, van die dauwdruppelen die Zijn komst zouden vergezellen. O ja, de kerk wordt bij het Woord bepaald, het eeuwig-blijvende Woord van God. Door dat Woord heen zal ze pas het Lam herkennen en niet

OPENBARING 5 : 7

daarbuiten of daarnaast. Door het Woord heen zal ze ook alleen de Leeuw waarnemen voor de troon en niet door hun eigen geest. Door het Woord! De Wortel Davids!

O, wat een troost voor de kerk. Dat de Heere Jezus niet uit ons, maar dat wij, in de diepste zin, het aanzijn uit HEM ontvangen hebben. Uit Zijn eeuwig voornemen, Zijn eeuwige liefde om te Zijntijd te komen voor de god-lozen.

Is Hij dan niet het rijsje uit de dorre aarde? Ja. Maar die dorre aarde was er om der wille van het rijsje. Daarom alleen! Omdat er een rijsje moest komen, daarom draagt God die dorre aarde. Daarom heeft Hij hem niet weggeblazen met de adem Zijnsmonds. Want daar zal Eén komen, Die zal het koninkrijk op Zich nemen.

Die heeft overwonnen. Die heeft overwonnen om het boek te openen en zijn zeven zegelen open te breken.

Wat een antwoord!

En dan? Als hij dat Woord gehoord heeft, dat Woord van het Oude Verbond, ja dat Luther zegt: Als die Wieg voor hem opengezet is, waarin Christus ligt - het Oude Testament is een Wieg waarin Hij ligt - dan lees je: En ik zag, en ziet - hij verdubbelt het: Ik zag en ziet. Daar wordt opeens zijn blik gevangen in het midden van de troon en van de vier dieren, als het ware, recht voor hem, de cirkels van de dieren en van de ouderlingen, daar staat Hij tussen. Daar ziet hij in het midden van de ouderlingen een Lam, staande als geslacht, hebbende zeven hoornen, en zeven ogen; dewelke zijn de zeven geesten Gods, die uitgezonden worden in alle landen.

Wat is dat?

Een Lam?

Het grondwoord heeft hier het verkleinwoord: Een Lammetje. Dat staat er eigenlijk. Dus daar wordt nog niet iets groots mee aangeduid, maar iets teders en iets kleins. Het verkleinwoordje is gebruikt om aan te duiden: Een Lammetje. En dat Lammetje is naar het Woord 'DE LEEUW' En die Leeuw is naar het Woord 'een Lammetje'.

Ja, maar in het zinsverband, geliefden, staat er als het ware een dikke streep onder het woordje 'staande', daar ligt hier de klemtoon op.

Een Lammetje, maar Het staat! Het staat onbeweeglijk, vast en sterk. Het staat op allebei de voeten. Het Lam is hier symbool voor de Zoon, dat verstaat u wel. Het staat! Het ligt niet te bloeden op de aarde, Het is niet bij de slachter. Johannes wordt verplaatst bij de hemelvaart van Christus, bij Zijn intrede in de hemel en bij het nieuwe lied dat toen gezongen is. Opdat Hij uit die zitting ter rechterhand Gods, uit dat hemelvaartswonder de kerk zou gaan vertroosten met zulke wonderlijke vertroosting.

Want wat hij hier ziet, dat is al gebeurd. Daarom zegt hij: Ik zag, en ziet. Het is al gebeurd. Maar Johannes ziet het nú gebeuren. Het was niet vóór Zijn hemelvaart gebeurd, toen was er nog niet, in die zin, het nieuwe lied. Want God heeft in de verdraagzaamheid verdragen, ook in het Oude Testament, maar ze konden - zegt de apostel - zonder ons niet volmaakt zijn. Dat kon niet. Want daar stond tussen de muur, die door Christus geslecht is geworden. En Die de oude en nieuwe bedeling in Zijn armen genomen heeft en voor de Vader gesteld in heerlijkheid.

Nu wordt Johannes hier eens een ogenblik geplaatst naar dat ogenblik dat het Lam als geslacht, met de tekenen der nagelen en der wonden, daar binnen treedt en Dat

OPENBARING 5 : 7

staat daar voor de troon. Het is weergekeerd. En tot zijn verwondering, want Johannes beklemtoont, hij wil dat beklemtoond zien, Christus ook. Want hij heeft er bij gestaan, die Johannes, van verre, toen Hij daar zei: Zoon, zie uw moeder, vrouw, zie uw zoon. Hij heeft er bij gestaan dat het bloedig zweet Hem uit het lichaam gegaan is. Hij heeft er bij gestaan toen Hij schreeuwde en klaagde tot hij naar huis gestuurd werd in die zelfde ure. Toen zag hij niemand meer staan. Toen zag hij een Lam aan het vervloekte hout hangen, een Lam dat daar ging sterven, een Lam dat nederging zinken in de benedenste delen der aarde, een Lam dat aan de honden, het muiltgespan, was overgeleverd, maar ook aan het rechtvaardige oordeel van de grote Rechter.

En ziet, in het midden van de ouderlingen, in het midden van die zwijgende kerk, die daar stond, die het geheim even moest bewaren om de kerk er bij te bepalen dat het zo'n gróót geheim is, zo onuitsprekelijk, dat de kerk er tot aan het einde van de wereld genoeg aan zal hebben tot een spijs en leeftocht voor de maagden. Daarom hadden de ouderlingen even gezwegen. Even de hand op de mond gehouden om een onuitwisbare indruk te maken op de aardse, strijdende kerk, met het eeuwig frisse wonder, het altijd nieuwe wonder van het Lam dat niet langer vertrapt, verschopt, verslagen, maar Dat staat in volle kracht en heerlijkheid voor de troon Gods en toch als een Lammetje daar is. Dat wil zeggen: Die met Zijn Middelaarswerk daar tussen de triumferende kerk in staat om het voor de strijdende kerk op te nemen en om het raadsbesluit ten goede van Zijn ganse kerk, tot verheerlijking van God, om dat in Zijn handen te nemen en het uit te voeren tot de laatste letter toe.

Wat een antwoord!

En ziet een Lam.

Daar staat Het recht voor de troon, Het ziet op naar de Vader. Nog als een Knecht, in die zin, Zijn Middelaarsbediening duurde voort. Daarom een Lam. Eenmaal zal de Zoon in die bediening de Vader onderworpen zijn, want God zal zijn alles in allen. Dan zal die middelaarsdienst ophouden. Maar nu ziet Johannes tot troost voor de kerk hier op aarde een Lammetje, staande, teder. En tegelijk straalt eruit het geheim: De Leeuw, Die het doorgedragen heeft, Die op de weg niet bezweken is, maar wel uit de beek gedronken en het hoofd omhoog geheven heeft. Een Leeuw, een Lam met leeuwemoed.

En hij ziet aan dat Lam zeven hoornen.

Een volheidsgetal.

Hij ziet daarin kracht, heerlijkheid en majesteit.

Hij ziet daarin hoornen, die sterker en hoger zijn dan waar de dichter van zegt: Hoornen die woedende naar boven gestoken worden. Tot het dom en dwaas geslacht zei ik: Wees niet zinneloos; tot de snoden: Wees niet boos, dat gij hoornen vol van kracht woedende naar boven steekt.

Hier zijn de hoornen. Hier is de kracht en de heerlijkheid van de verheerlijkte Zoon.

Hier zijn ook zeven ogen. Aan alle zijden een volmaakt aantal ogen.

Daar ziet Johannes in, door Hem verlicht, de zeven geesten, de volheid van de Geest van Christus, die door Zijn ogen alles zien. Ogen waar de kerk hierbij bepaald wordt opdat straks, als de hel hun aangrijnst, als de list en het geweld ze bestrijden, als dood, zonde, vloek hen te sterk is, als ze misschien gaan stamelen:

OPENBARING 5 : 7

De Heere merkt er niet op, ik ben voor de Heere verborgen, en Hij ziet het niet; zouden Zijn beloftenissen eeuwig haar vervulling missen? vruchteloos worden afgewacht?

Dan gedenken zij, door de Geest daartoe bepaald: En zeven ogen. Zoals ook Zacharia zegt: Op die steen waren zeven ogen; het zijn de werken des Geestes, die uitgegaan zijn in alle landen.

Wat een antwoord mag die man horen hier en zien. Hij ziet het antwoord al. Hij ziet het: Uitgezonden in álle landen.

Waarom moet dat antwoord zo luiden: In alle landen?

Omdat Gods ellendigen wonen in allerlei plaatsen.

In de eerste plaats wil het zeggen: De middelmuur des afscheidsels is gebroken. Nu wordt alom den volke verkondigd dat Hij gekomen is in de volheid des tijds, geworden uit een vrouw. Het volk wordt alom onderwezen.

Maar wat nog meer? Welke troost nog meer?

Welk land dat beangstigd was en verduisterd zal niet gans verduisterd worden gelijk als Hij het in het begin verachtelijk gemaakt heeft van de weg zeewaarts aan, van de Jordaan tot het Galilea der heidenen. Want het volk dat in duisternis wandelt zal een groot licht zien en degenen die wandelen in het land van de schaduwen des doods, over dezelve zal een licht schijnen. Want er staat een Lammetje met zeven ogen, Die van de Vader een volmaakte Geest heeft ontvangen voor Zijn kerk en voor Zijn Sionieten, en elk in het bijzonder.

Dus zeg je nu bij jezelf: Waar ik woon, waar zou ik wonen? Hoe is de landstreek waar gij woont? Aan de Jordaan? Of in de vlakke velden van Jericho? Of oostwaarts in de buurt van Sodom en Gomorra, daar zat er ook één te wonen. Het was niet zijn eer dat hij daar woonde, maar hij zat er, hij was een rechtvaardige.

Ja, ik spreek uit het verleden, maar dat geldt nu nog. Waar wonen wij? In welke buurt, straat of achterstraat of achterhoek wij wonen. Welke straat ook die geestelijk genoemd wordt 'Sodom en Gomorra', waar onze Heere gekruisigd is, en Egypteland.

De Geesten Gods die uitgezonden zijn in alle landen.

Nu kan niemand zeggen hier: Mijn land is voorbij, daar komt Hij niet. Niemand kan zeggen, zolang hij nog niet in de eeuwige rampzaligheid verzonken is: Hier kan Hij niet komen, hier kan de Geest niet komen, hier kan de genade niet komen, hier kan niemand komen. Want Hij komt toch in álle landen. In Babel zowel als in Egypte als in Syrië en als in Nederland, als in uw straat, waar u zit. En geestelijk gezien, in welk land hij ook zit.

Daar ziet hij zeven geesten.

En toch is dat eigenlijk het antwoord nog niet. Het is er bij inbegrepen, dat wel. Het is er bij inbegrepen, maar toch, het zijn allemaal de woorden die naar een hoogtepunt gaan, om eerst de kerk een blik te geven, door het Woord, door de Geest, op die alleszins waardige Persoon, Die alles ziet, weet, kan. Die een vernederde Borg geweest is, maar ook een Leeuw en Die nu staat uit te tonen voor de Vader, tussen de triumferende kerk en de engelenschen.

Zo wil Hij opklimmen om de waardigheid, het bijzondere, het enige van de Middelaar voor te komen houden.

OPENBARING 5 : 7

Want dan krijg je het: En Het kwam.

Daar ziet Johannes tot zijn eeuwige verwondering en verbazing, daar gaat het Lammetje lopen, dat tedere Lammetje dat verbrijzeld is geweest, dat verslagen is geweest, Wiens troon, vergramd door de Vader werd neergesmeten, Wiens kroon omgekeerd is van Zijn hoofd. Een Lammetje. Die hier nog niet tevoorschijn treedt als de eeuwige Zoon van God, daarom, omdat Hij als Middelaar komt om het loon op Zijn arbeid, om het loon voor Zijn bitter lijden en sterven. En nu moet de Vader het kunnen zien dat Hij het Lammetje is, dat Hij geslacht is, dat Hij vernederd is, dat Hij vlees en bloed aangenomen heeft, dat Hij nochtans Gode leeft in heerlijkheid, maar, in de gedaante van het Lammetje. Dat Hij komt pleiten. Zonder wat te zeggen, zou je haast zeggen, komt Hij.

En Het kwam.

Het is een tegenstelling. Je zou zeggen: Die hoge en verheven troon en Die daar op zat en het Lammetje. Het Lammetje dat Johannes eerst niet eens gezien had. Ging het misschien schuil achter de heerlijkheid van de cherubijnen? Of heeft de Heere het voor hem bedekt? Waarom zag hij het niet? Of zou het daarom zijn, dat hij het eerst nu mag zien, om aan te tonen: De Zoon komt voor de Vader, niet als, in de eerste plaats, een eeuwige God, maar als het vleesgeworden Woord in dienst-knechtsgestalte op de aarde geweest en nu tonende de tekenen Zijner wonden, waarmee hij geslagen werd in het huis van Zijn liefhebbers.

Daarom zal het geweest zijn. Daarom, dat zo Hij nu in deze staat, als die Middelaar, wordt Hij waardig geacht, juist omdat Hij hét Lammetje wilde wezen en het geweest is. Daarom zal Hij ook het krijgen en nemen.

En Het kwam.

Er zit iets majesteitelijks in. Aan de ene kant met iets kleins, een Lam, aan de andere kant Het, zonder te verblikken, zonder een ogenblik te twifelen, in een rechte lijn naar de Goddelijke Vader toewandelen met uitgestrekte handen. Hij laat de hand des Vaders daar niet staan, maar Hij komt. En Hij vraagt nog niet eens. Maar er staat: En heeft het boek genomen uit de rechterhand Desgenen, Die op de troon zat.

Hij heeft het boek genomen.

Dat is het keerpunt van de tijd, van de geschiedenis. Dat is het keerpunt van de schepping. Dat is ook het keerpunt voor al Zijn ellendigen. Het Lam heeft het regime in handen genomen. Het Lam heeft de leiding genomen. Het Lam heeft het boek in handen. En dat mag als een stille glans over de geschiedenis der aarde, maar ook over de geschiedenis van Gods kerk, maar ook over de geschiedenis van ieder van ons, geschreven staan: Het Lam heeft het boek genomen. En omdat het Lam het boek genomen heeft, daarom is er verwachting. Daarom is er hoop. Daarom is er uitkomst. Daarom blijft God Zijn genade, Zijn vrije gunst uitvoeren en prediken tot aan de laatste werelddag toe. Daarom. Het Lam heeft het raadsbesluit geërfd. Hij heeft het niet geërfd, maar gekregen als LOON op Zijn arbeid. Hij mag het testament open gaan maken van de drieënige God. Want Hij is gestorven. En het testament is vast in Zijn dood. Hij mag het nu ook Zelf in handen nemen en het uit gaan voeren, hier in de tijd dat de aarde nog staan zal.

Dat is een troost.

OPENBARING 5 : 7

Het Lam kwam en Het heeft het boek genomen, zonder dralen, zonder weifeling, op rechtsgronden, op grond van de verheerlijking dat dat Lammetje temidden van al dat gespuis dat de aarde bevolkt, maar ook temidden van die allerhoogste troongeesten heeft de vernederde, de Zichzelf ontledigende, des Vaders deugden verheerlijkt en geëerd. Die komt door een rechte weg naar de Vader. Die neemt het uit Zijn handen. Hij komt aannemen. Hij komt nemen wat Hem van eeuwigheid beloofd was: De heidenen tot Zijn erve, de einden der aarde tot Zijn bezitting. Het gans heelal zal de Vader door Hem tot het einde, door het einde, naar het begin brengen, door de dood naar het leven.

Een Lam heeft het boek genomen.

Gode zij dank, dat niet de engel des verderfs ..., dat kon ook niet, dat niet het brandende vuur van de Vader het boek en de schepselen zou verteren, dat kon ook niet.

Maar de eeuwige spanning moest Johannes een ogenblik gevoelen om ons voor te houden het eeuwige worden: Het is geschied.

Aan het hoofd der geschiedenis van mijn leven, van uw leven, van het leven van deze wereld, van de zon, van de maan en van de sterren en het gans heelal, staat niet Hitler, staat niet de machthebber dezer eeuw, staat niet de satan. Nee! Ook niet de grote mannen van deze tijd. Ook niet! Niemand! Maar aan het hoofd staat HET LAM.

Ja, dat Lam dat onuitsprekelijk zal zijn in Zijn genade, maar ook onweerstaanbaar als dat vervuld wordt: En het Lam is toornig geworden. Want als Hij dan Zijn woorden gaat gebruiken om te verdelgen en om te brengen. Ja, weliswaar, de volkeren waren toornig geworden. De volkeren hebben Zijn dierbaar Evangelie vertrapt en verschopt. Maar als het Lam toornig wordt, dan gaat het Lam in leeuwenkracht alles verpletteren, alles ten onder brengen.

Dat doet Hij nu al, maar nu wordt Hij tegelijk ook gepredikt, geliefden - daar gaan we mee naar huis - als het Lam met het boek, waar ook uw begin en uw einde in geschreven staat, en het mijne ook. Of ten dode, of ten leven. Of ten voordeel, of ten oordeel. Wel of wee. Het staat er in.

Maar mocht het de meest ellendige dan nog tot troost zijn: Het is in handen van het Lam.

Dat betekent, geliefden, toch - ik moet het u toch nog zeggen - als een Lam werd Hij in de dagen Zijns vleses ter slachting geleid en als een stemmeloos schaap.

Maar hier staat datzelfde Lam in Leeuwenkracht.

Zalig is hij die alles mag verliezen. Wat hij ook heeft in zijn denken, hetzij aan werken, hetzij aan bekering, hetzij aan alles wat je maar noemen wilt, goed en kwaad, zonde en ellende, dood en leven, alles wat u hebt, die het verlaten mag, loslaten.

U zegt: Dat gaat te ver. Dat gaat niet te ver. Want we zullen met geen van deze dingen voor de op de troon Gezetene kunnen bestaan. En, we zijn misleiders van onszelf. Dat komt er nog bij.

Maar, zalig is hij, die het Lam alleen overhoudt, als zijn gerechtigheid, zijn heiligheid, zijn verbrijzeling, zijn dood en zijn leven.

Dat is wel een arme weg, want de Heilige Geest sloop alles wat los en vast is, naar

OPENBARING 5 : 7

de geest, eraf. En het is misschien wel zo dat u denkt: Ik ben juist rijp om als een lege, als een ledige en als een vijand weggeworpen te worden in de duisternis, want daar hoor ik thuis, daar ben ik in geboren en getogen, omdat ge geen sprankeltje vindt van wat God zou kunnen behagen.

En dan, zalig is hij, die door het Woord en door de Heilige Geest, het geloofsoog mag krijgen, en waar hij achteruit wijkt, ook al is het wenende, met een Johannes, mag zien: En Het kwam, Hij kwam, en Het heeft het boek genomen uit de hand van de Vader, Die op de troon zat.

AMEN